

Vstajenje. Beneška slika. Uršulinke, Ljubljana

BOGOLJUB

DOBRE KNJIGE

Skrivnostno telo Jezusa Kristusa. Okrožnica papeža Pija XII. Pojasnil dr. Franc Grivec. V tej svoji najnovejši okrožnici papež razlaga nauk o Cerkvi kot o skrivnostnem telesu Jezusovem. Priznati moramo, da smo do sedaj v Kristusovi Cerkvi le preveč in preradi gledali samo neko zunanjo organizirano družbo, ki nam daje navodila za naše versko življenje. Nismo se pa dosti zavedali, da je Cerkve resnični naprej živeči Kristus, ki nas uči, nas vodi in nam daje milosti. In prav to versko resnico razlaga sv. oče v tej okrožnici. Ker smo bili o tem nauku do sedaj premalo poučeni, zato je nekoliko težeumljiv. Vseučiliški profesor dr. Fr. Grivec, ki je strokovnjak prav v tej veji bogoslovja, nam je v pričujoči 196 strani obsegajoči knjižici lepo razložil to znamenito okrožnico. V današnjih časih je Cerkve-Kristus edina luč, ki nam jasno in nezmotno sveti v strašne zablode, v katere smo zašli in ki nam groze pogubo. Zato je potrebno, da imamo v to Cerkve neomajno zaupanje, da jo ubogamo z veseljem, ljubeznijo in brez pridržka. In le, če bomo v Cerkvi gledali in videli Kristusa, ki se skrivnostno v njej in po njej javlja, si bomo mogli ustvariti to razmerje do nje. Pričujoča knjižica nam bo v tem oziru veliko pripomogla. Zato jo prebirajmo in premisljujmo. Stane broširana 30, vezana pa 40 lir.

Življenjske smernice. II. Za vzgojo uma. Napisal Albert Goossens D. J. To je II. zvezek življenjskih smernic, ki jih daje znameniti vzgojni pisatelj. V tej 144 strani obsegajoči knjižici podaja pisatelj načela, kako naj se mlad človek — tu predvsem misli na dijaka — oblikuje v moža izobrazbe, pametne in solidne izobrazbe. Podrobno nam razlaga različne like razumnikov in razne načine umskega mišljenja in izražanja. Nato obravnava, kako se je treba pravilno, uspeš-

no in s pridom učiti: klasične jezike, žive jezike, matematiko, prirodoslovje, zgodovino, zemljepis. In končno, kako si je treba urediti spomin, kako naj bereš, pišeš, govoriš. Za sklep pa z gledi trih velikih in pobožnih učenjakov: svetega Alberta Velikega, Franca Suareza in Nikolaja de Beauregarda pojasni, kako je Marija kot Sedež modrosti zavetnica uspešnega in dobrega študija. Knjižica je pisana silno živahno in zanimivo ter jo bo vsakdo z velikim pridom prebiral. Stane broširana 12 lir, vezana 15 lir.

V svetlobi Jezusovi. Premišljevanja za mladino. Napisal Al. Goossens. Prevedli ljubljanski bogoslovci. 127 kratkih premišljevanj za mladino. Kako potrebno je zlasti danes, da se mladi ljudje nauče tudi premišljevalne molitve, ki jim bo dala ne samo duhovnih moči, temveč tudi načelne jasnosti pri vzgoji lastne volje in lastnega značaja. V začetku knjige je kratko navodilo, kako se premišljuje. Skušnja kaže, da vestno in redno vsakdanje premišljevanje rodi velik in soliden napredek v duhovnem življenju ter prinese mir srca. Zato ne moremo dovolj priporočiti te knjige. — Stane broširana za dijake 18, za druge 22 lir, vezana za dijake 30, za druge 34 lir. Ima žepno obliko in obsega 224 strani.

»Naš čelnik otmimo!« Danes imamo dovolj priložnosti, da se tudi o zmotah naših dni prav in točno poučimo. Najhujša zmotna, kriva vera sedanjosti, je komunizem. Pa se še vedno dobe trimasti in zakrknjeni ljudje, ki jim ne pride do živga, da bi jih prepričal, kako strahotno je zlo, ki ga prinaša ta sovjetska strupena zel.

Vsem tem prav prijateljsko svetujemo: Vzemite vendar v roke malo knjižico »Naš čelnik otmimo!« in ne grešite še dalje zoper Sv. Duha. Ta brošura v poljudni besedi in po resnici razlaga, kaj komunizem ni in kaj komunizem je. Pisec te knjižice zlasti dobro pove, koliko je dati na prazne besede in jalove izgovore komunistov, ki trdijo, da niso proti veri, in tudi ne proti duhovnikom. —

Predvsem pa odločno zavrača tisto satansko, zlobno izrabljajoče obrekliive besede o »izdajalcih«, kakor imenujejo hostniki vse, ki niso z njimi in ki branijo svoj dom in svoje življenje. Med izdajalce štejejo celo duhovnike, ki se »predržnejo« komunističnim gozdovnikom povedati, kaj je prav in kaj ni prav. Soglašamo s piscem in kličemo vsakemu: Ne beri samo, premisli vse to!

Štiri pesmi Marij. Srcu z odpevom. Zložil dr. Francišek Kimovec. Te za mešani zbor zložene pesmi so prijetno melodiozne in lahko izvedljive. Zato tudi na šibkejših zbore ne stavijo pretežkih zahtev. Ker nam prav skladb v čast brezmadežnemu Srcu Marijinemu zelo manjka, bodo pevovodje gotovo radi posegli po tej zbirki. Izvod stane 6 lir, pri skladatelju samem pa 4 lire.

Odpustki za april 1944

1. Sobota, prva v m.: P. o. vsem, ki opravijo kakšno nabožno vajo n. č. Brezmadežni, da nekoliko zadostje za njej storjena razžaljenja in molijo p. n. sv. o.

2. Nedelja, svetna, prva v m.: Čl. r. v. br. trije p. o.: 1. če molijo v br. c. po n. sv. o.; 2. če so pri mes. procesiji; 3. če v br. c. nekaj časa pobožno molijo pred izp. sv. R. T. — Dalje p. o.: 1. tem, ki nosijo viš. škapulir; 2. čl. br. sv. S. J. — V. o. danes in vsak dan vel. tedna.

4. Torek. Sv. Benedikt Fil. P. o. vsem vernikom v cerkvah 3 redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v ž. c., kjer ni redovne.

5. Sreda, prva v m.: Sv. Julijana. P. o.: 1. tem, ki opravijo kakšno nabožno vajo n. č. sv. Jožefa, prejmejo sv. obh. in molijo po n. sv. o.; 2. čl. br. sv. R. T. v br. c.; če te brez velike težave ne morete obiskati, pa v ž. c.

6. Četrtek, prvi v m., veliki: P. o. 1. vsem, ki morejo dobiti odp. rim. postaj. cerkva (glej opombe na zadnji strani); 2. tem, ki ta dan eno uro molijo ali premišlujejo v spomin, da je ta dan Jezus postavil najsvetejši Zakr.; 3. tem, ki nosijo višnj. škap.; 4. čl. br. sv. Družine; 5. čl. br. sv. R. T., kakor večeraj.

7. Veliki petek. Kdor ta dan od 3 pop. dalje do 11 v soboto vsaj pol ure z molitvijo ali premišljevanjem dela družino žal. M. b., dobi p. o. tisti dan, ko prejme sv. zakr. za veliko. nočni čas; p. o.: 1. tem, ki nosijo višnj. škap.; 2. tem, ki danes ali na vel. soboto obiščejo božji grob in molijo po n. sv. o. (Nadaljevanje na zadnji strani.)

Pot, resnica in življenje

Jaz vem za pot,
za tiho pot v oazo sreče,
v gaje oljkine dehteče,
kjer moj dom stoji.
Križ lesen se čezno sklanja,
noga trudna od iskanja
v njej svoj mir dobi.

Poznam resnico, ki ne vara.
Božje misli je nevesta,
ključ ljubezni in pokoja,
časa čistega napoja —
močna v boju, v veri zvesta,
varna cesta do neba.

Življenja si želim,
ki smrti ne pozna.
Ne v slasti opojnem plesu,
ne v pohoti, vdani mesu,
ki je smrt, temá.

Kristus pravo je življenje,
pot, resnica, hrepenenje
mojega srca.

Moja pot je svetla,
v sreče dom hiti.
Vodi me resnica,
v meni Bog živi.

Šerjak Jože.

Slovenske družine

pripravite se na posvetitev

Izvršimo to posvetitev, ker tako želi naš višji nadpastir škof ljubljanski, pa tudi sedanji sveti oče Pij XII. Z drugo besedo: odzovimo se posvetitvi družin, ker tako želi sveta Cerkev.

Sveti Alfonz Ligvorij pravi: »Blagor vseh je odvisen od tega, da govorimo o Mariji in v njeno priprošnjo zaupamo.« In drug moder mož trdi: »Dvakrat ustreže Bogu, svojemu Stvarniku, kdor pomnoži češčenje tiste stvari, katero časti Bog sam. Bog pa, ki mu je poniž-

nost nad vse draga in ljuba, hoče, da je najponižnejša stvar, Marija, nad vse blagrovana in češčena.«

Teh resnic se zavedajoč in v skrbi za časno in večno srečo naših družin, je tudi naš škof ves zavzet za češčenje Matere božje. Saj je dejal ob neki priliki: »To, kar sem, se imam izključno in edino zahvaliti kongregaciji,« z drugo besedo: Mariji. V tej ljubezni in vnemi do Matere božje je naslovil v začetku letošnjega leta na vse slovenske družine posebni poziv, da se posvetijo

Trpeči Kristus. Fort. Bergant. Gora Oljka.

brezmadežnemu Srcu Marijinemu.

Posebej naroča v tem pozivu,¹ da naj se druga vrsta peterih sobot opravlja prav s tem namenom, da bi se vse družine dobro pripravile na tako posvetitev. Gospode dušne pastirje opozarja na dolžnost obiskovati družine, da jih za posvetitev pridobe in navdušijo. Katehetom naroča, naj s pomočjo otrok vplivajo na družine, da družinsko posvetitev lepo in iz vsega srca izvedejo. Marijinim družbam in tretjemu redu in drugim verskim organizacijam kaže ravno pri tem delu na prelepo polje za njihov apostolat.

Naš škof torej srčno želi, da bi se po splošnih posvetitvah, ki so bile lansko leto tako lepe po posameznih župnijah, zdaj še posebej prav vsaka družina posvetila brezmadež. Srcu Marijinemu in da bi blagoslovljena podoba Marijinega Srca prišla na ta način v sleherni slovenski dom.

¹ Glej knjižico: Posvetitev družin brezmadežnemu Srcu Marijinemu.

Isto željo pa oznanja svetu tudi vrhovni cerkveni poglavar, sedanji sveti oče Pij XII.

V soboto dne 31. oktobra 1942 je sveti oče ob zaključku jubilejnih slovesnosti, ki so jih na Portugalskem praznovali v spomin na prikazovanja v Fatimi, spregovoril res očetovske besede celotnemu portugalskemu narodu. Pri tem se je spominjal tistih žalostnih časov, ko je portugalsko ljudstvo, ogroženo od protikrščanskih in protinarodnih revolucionarjev, bilo na tem, da ga zadene usodna nesrčca, pa mu je po usmiljenem posredovanju Device Marije zasvetila luč, da se je oprijel pravih krščanskih načel.

Po tem nagovoru pa je sveti oče obrnil svoj pogled na vesoljni svet in ga je v posebni molitvi posvetil brezmadežnemu Srcu Marijinemu. S tem je pa tudi spolnil željo in ustregel gorečim in nepretrganim prošnjam svojih vernikov. S tem, da je namestnik Kristusov prvi molil posvetilno inolitev, je postavil posvetitev Marijinemu brez. Srcu na trdno skalo sv. Petra. In ker je posvetil ne samo sv. Cerkev, ampak tudi nekatoliške narode, je gotovo njegova očetovska želja, da se ta posvetitev razširi in do podrobnosti izpelje po posameznih škofijah, župnijah, pa tudi po družinah.

Škof in papež, z drugo besedo: Cerkev sama nam torej sporoča srčno željo, da se posvete družine brez. Srcu Marijinemu. Cerkev pa je naša mati. Ta sladki naziv odmeva v spisih cerkvenih očetov, v bogoslužnih molitvah, v papeških okrožnicah in nagovorih. Tako pravi sv. Ciprijan: »Ne more imeti Boga za Očeta, kdor nima Cerkve za mater.« Isto ponavlja sveti Avgustin: »Ljubimo našega Gospoda Boga, ljubimo njegovo Cerkev, Boga kot Očeta, Cerkev kot Mater.«

Cerkev je naša mati, mi smo njeni duhovni otroci. Dobri otroci radi ustrezajo materi vse njene želje, ustrezimo tudi mi sveti Cerkvi njeno srčno željo, da se vse naše družine posvete brezmadežnemu Srcu Marijinemu po dobri pripravi prvih petkov in prvih sobot v mesecu!

Važnost in sreča družin, posvečenih Srcu Marijinemu

Sedanji sveti oče Pij XII. naglaša zopet v svoji zadnji, preznameniti okrožnici: Skrivnostno telo Jezusa Kristusa važnost krščanske družine, in to kar na štirih mestih.

Ko naglaša, da so tudi navadni verniki pravi udje Cerkve Kristusove in da so tudi ti dolžni skrbeti za obrambo in uspešno delovanje Kristusove Cerkve, posebej omenja družino, rekoč: »... Celó posebej je treba omeniti, da zavzemajo v krščanski družbi častno, čeprav često skrito mesto, zlasti v sedanjih razmerah, družinski očetje in matere...«

Ko govori o zakramentih, po katerih se posebno očitno razodeva, da v Cerkvi resnično živi Kristus in oživlja vernike, da je torej Cerkev res skrivnostno zakramentalno Kristusovo telo, poudarja poleg mašniškega posvečenja zlasti velik pomen zakramenta svetega zakona, rekoč: »... S svetim zakonom, v katerem sta zakonca drug drugemu delilca milosti, je poskrbljeno za redni vnanji prirastek krščanskega občestva; in kar je važnejše, tudi za pravo, versko vzgojo naraščaja, brez katerega bi bilo skrivnostno telo v največji nevarnosti...«

In ko papež Pij XII. znova govori v 43. odstavku svoje okrožnice o potrebi sodelovanja vernikov s Kristusom v Cerkvi in s Cerkvijo za njeno rast, se zopet posebej obrača na očete in matere z besedami: »... Zarés strašna skrivnost, in nikoli dovolj premišljevana: da je namreč zveličanje mnogih odvisno od molitev in prostovoljnih v ta namen sprejetih žrtev in odpovedi udov mističnega telesa Kristusovega in pa od pomoči pastirjev in vernikov, predvsem družinskih očetov in mater...«

In kakor da papežu še ne bi bilo dovolj teh opominov krščanskim družinam, se v 100. odstavku okrožnice še

enkrat obrača do očetov in mater, ko naglaša veliko odgovornost očetov in mater za najvažnejše ude Kristusovega skrivnostnega telesa, to je za njihove otroke. V tem odstavku piše papež: »... Tu pa ne moremo molče preiti družinskih očetov in mater, ki jim je naš Zveličar zaupal najvažnejše ude svojega skrivnostnega telesa. Prav toplo in nujno jih torej zaradi ljubezni do Kristusa in Cerkve rotimo, da naj za njim izročene otročiče kar najvestneje skrbе in jih varujejo vsakovrstnih zank, v katere se danes tako lahko zapletejo...«

Iz vsega tega vidimo, kako važna ustanova je družina. Kakor se je prvotna krščanska Cerkev naslanjala na krščanske družine, tako je tudi še danes krščanska družina osnovna celica krščanstva in Cerkve. Iz družin so župnije, iz župnij škofije, iz škofij vesoljna Cerkev. Prav tako je družina osnovna celica naroda in države. Od zdravih družin je odvisna življenjska moč naroda in države.

Nikoli pa ni bila družina v toliki nevarnosti kot dandanes. Zato je bolj kot kdaj potrebno, da skrbimo za rešitev družine in za krščansko vzgojo v družinah.

Vzor mora postati našim družinam predvsem sveta Družina v Nazaretu. Tam je vladala tiha in sladka družinska sreča. Bila je sicer nazaréška družina ubožna, tu ni bilo nobene tako imenovane »udobnosti«; s trdim delom si je služila kruh, a božji mir je vladal v njej, ker je vladala v njej božja ljubezen. Sv. Jožef, ves v skrbah za Marijino čast in za Kristusovo življenje; Marija zvesta in vdana nevesta ter skrbna hišna gospodinja. Pri vseh skrbah in pri vsakem delu sta imela v mislih Kristusa, ki je bil njuna tolažba in njuno veselje. Delal je z njima, kakor delajo otroci v drugih družinah. Vsi so bili združeni v nebeški ljubezni in

Križanje. Poznogotska freska iz zač. 16. stol.
Volče pri Poljanah.

v vsakdanji molitvi. Ako hočemo, da postanejo naše družine res zdrave, srečne in vesele, je potrebno, da obračajo vsak dan svoje oči na sveto Družino v Nazaretu. Pri njej bodo našli najlepših naukov bogati in ubogi, učeni in neuki; tam se bodo naučili delavnosti, molčečnosti, požrtvovalnosti, ponižnosti,

pokorščine, zlasti pa prave družinske ljubezni.

In prav k temu more obilno pomoči slovesna posvetitev naših družin brezmadežnemu Srcu Marijinemu.

Družino namreč, ki se brezmadežnemu Srcu Marijinemu iskreno posveti in ga še naprej goreče časti, bo prevela iskrena volja v zatišju družinskega življenja, gojiti kreposti, ki so cvetele v Marijini družini v Nazaretu. — Matigospodinja bo v tako posvečeni družini res ljubezniva, skrbna in močna mati in gospodinja ob svetlem zgledu pod mogočnim varstvom Matere v sveti družini. — **M o ž - o č e**, ki ga teži breme skrbi in odgovornosti za družino, se bo razen na pomoč in delo svoje žene-gospodinje zanašal zlasti še na mogočno pomoč močne žene in matere Marije, ki čuva nad njegovo družino. — **O t r o c i**, ljubljenci Jezusovi in Marijini, bodo v tako posvečeni družini še posebno srečni, njih nedolžna srca bodo za vplive milosti posebej občutljiva, pod varstvom brezmadežnega Srca Marijinega bodo po pokorščini in drugih krepostih vsaj malo podobni malemu Jezusu ob Mariji v Nazaretu. Marija pa bo to dobro voljo njej posvečene družine blagoslavljala in z močno pomočjo podpirala.

Molitveni nameni v aprilu

Od 2. do 8. aprila:

Molimo, da bi znali trpeti s Kristusom.

Prvi teden v aprilu je veliki teden, ki je posvečen edinole trpljenju in smrti našega Gospoda Jezusa Kristusa. Kristusovo trpljenje naj bi bilo te dni predmet vsem našim svetim mislim in čustvom. Ob premišljevanju Kristusovega trpljenja naj bi se naučili trpeti s Kristusom.

S Kristusom trpimo, če prenašamo svoje trpljenje z njim združeni po posvečujoči milosti in po njegovem zgledu. Po posvečujoči milosti živi Kristus v nas in v času našega trpljenja v nas trpi in daje našemu trpljenju zaslužno vrednost. Njegov zgled pa nam kaže, kako naj trpimo.

»Kristus je trpel in vam zapustil zgled, da bi hodili po njegovih stopinjah.« (1 Pet 2, 21.) Prenašajmo trpljenje po Kristusovem zgledu vdano. »Ko je bil zasramovan, ni sramotil, ko je trpel, ni pretil« (1 Pet 2, 23). Združujmo pa tudi svoje trpljenje s Kristusovim trpljenjem in trpimo v one **v z v i š e n e n a m e n e**, v katere je trpel Kristus. Tako bo naše trpljenje v zadoščenje tako žaljeni božji pravici. Kristus bo po nas naklanjal dušam spreobrnjenje in posvečenje. Mi sami pa bomo Kristusu podobni sedaj v trpljenju in nekoč v slavi.

Kolika škoda, da toliko ljudi, tudi katoličanov, ne trpi s Kristusom, ker trpe v smrtnem grehu, z jezo in nimajo pri svojem trpljenju dobrih namenov.

Njih trpljenje ne kliče na svet miru, ampak še hujše gorje. Vir prokletstva jim je vir nesrečne večnosti. Prosimo trpečega Jezusa, da nam podeli milost, da bomo odslej trpeli z njim.

Od 9. do 15. aprila:

Molimo, da bi ostali zvesti krstni obljubi.

Na Veliko noč in velikonočno osmino se sveta Cerkev ne spominja samo Kristusovega zmagoslavnega vstajenja, ampak tudi duhovnega vstajenja novokrščencev, ki so v prvih časih krščanstva prejeli sv. krst pred zoro velikonočnega jutra. Zato je v duhu svete Cerkve, da se tudi mi spominjamo v tem tednu, da smo s krstom duhovno vstali od smrti greha k božjemu življenju in naredili po botrih krstno obljubo, s katero smo se slovesno odpovedali hudemu duhu, njegovim delom in vsemu njegovemu napuhu.

Živimo v času, v katerem hudobija narašča in stavlja našo krstno obljubo na težko preskušnjo. Mnoge je že med nami oplašila in zapeljala, da so se svoji krstni obljubi izneverili. Niso poslušali opomina, ki ga je dal našemu narodu v svoji oporoki blagopokojni prevz. g. škof dr. Bonaventura Jeglič na taboru

mož in fantov v Celju 29. junija 1937: »Držimo krstno obljubo! Ostanimo zvesti katoliški Cerkvi, pa bomo odvrnili od slovenskega naroda bodoče strahote.« Napovedane strahote vsi bridko občutimo. Rešitev iz njih je v zvestobi krstni obljubi.

Obnovimo krstno obljubo in prosimo Jezusa, zlasti po sv. obhajilu, da ji ostanemo zvesti do smrti.

Od 16. do 23. aprila:

Molimo, da bi ohranili trdno vero.

Pri sv. krstu smo poleg krstne obljube po botrih izpovedali tudi vero. Kakor je dandanes v nevarnosti naša krstna obljuba, tako je tudi v nevarnosti trdnost naše vere. Sovražniki Kristusovi napadajo njene temelje. Tajne Boga, večnost in dušo. Priznavajo le snov. Te svoje brezbožne nauke širijo z besedo, tiskom in vsemi drugimi sodobnimi propagandnimi sredstvi in so z njimi zastrupili vse javno in zasebno življenje. Živimo v ozračju, ki je po neveri zastrupljeno. Nekateri so vero že zgubili, v neredkih se pojavljajo dvomi. Povod za dvome je površnim dušam tudi sedanje trpljenje, ki je prav mislečim le dokaz za Boga in njegovo pravičnost. Sovražniki Kristusovi gredo še

24. apr. Sv. Jurij. Poznegotska freska iz zač. 16. stol. Volče pri Poljanah.

Jezus med farizeji. Janez Zupanc 1705. Uršulinke, Ljubljana.

dalje: verne preganjajo in more. To je največja preskušnja naše vere.

Kdo nam bo dal moč, da bomo premagali vse dvome in ostali trdni v veri tudi za ceno trpljenja in krvi? Le Kristus s svojo milostjo. Milost Kristusova mora razsvetljevati naš um, da bo trdno pristajal na vse razodete resnice, ker je Bog neskončno resničen, in našo voljo, da bo odstranjevala vse neutemeljene in nespametne dvome. To milost moramo sebi in drugim izprositi z zaupno molitvijo.

Od 23. do 29. aprila:

Molimo, da bi sv. Jožef varoval naš narod pred brezbožnim komunizmom.

Naš prevzvišeni nadpastir nas je v pastirskem listu o brezbožnem komunizmu opozoril, da je največji in najnevarnejši sovražnik našega naroda brezbožni komunizem, ki je pri nas z narodnimi gesli mnoge prevaral in se pod krinko osvobodilne fronte skuša polastiti oblasti, da bi do konca dovršil svojo krvavo revolucijo in družbo uredil po brezbožnih načelih. On je glavni

krivec vsega gorja ali sam naravnost, ali pa ga je posredno izzval.

Vsi verni katoličani si želimo, da bi bili obvarovani pred nadaljnjimi grozotami komunizma in da bi se popolnoma otresli komunističnega jarma. Za doseg tega cilja moramo uporabiti vsa dovoljena človeška sredstva, a obenem globoko zaupati v božjo pomoč. Zivo se zavedamo svoje grešnosti in nevrednosti, da bi nam Bog pomagal. Zato iščemo priprošnjikov pri njem. In med priprošnjiki nam more za Brezmadežno Devico, ki je vedno najvarnejša zaščitnica in nepremagljiva Pomočnica kristjanov, najuspešneje pomagati sv. Jožef. V okrožnici »Divini Redemptoris« piše o njem sv. oče Pij XI.: »Izročamo delo Cerkve proti brezbožnemu komunizmu varstvu sv. Jožefa, mogočnega zavetnika katoliške Cerkve.«

Ali ni prav, da v tednu, ko obhaja sv. Cerkev praznik Varstva sv. Jožefa, v sredo po 2. velikon. nedelji, veliko molimo, da bi sv. Jožef, mogočni zavetnik Cerkve, varoval naš narod pred brezbožnim komunizmom?

Zadnja večerja. Janez Zupanc 1705. Uršulinke, Ljubljana.

Naše sonce

Znani francoski modroslovec in zgodovinar Hipolit Taine († 1893) je nekoč razmišljal vprašanje, od kod pač jemlje katoliška Cerkev svojo moč in silo, da more vršiti tako pomembna socialna dela, ki so neoporečna dejstva v zgodovini človeštva. Da bi dobil jasen odgovor na to vprašanje, se napoti k predstojniku nekega dobrotelnega zavoda v Parizu. Vpraša ga: »Od kod to, da je danes, ko je minulo od francoske revolucije, ki je uničila vse samostane v Franciji, zopet nekako 130.000 redovnih oseb, ki skušajo na najrazličnejše načine lajšati telesno in нравno bedo?« — Predstojnik samostana pa povabi ob tem vprašanju učenjaka v hišno kapelico. Tu pokaže na oltar rekoč: »Tu je skrita skrivnostna moč naše življenjske sile.« Pod vplivom tega odgovora je začel Taine raziskovati še druga udruženja katoliške Cerkve, ki so namenjena socialnim in karitativnim delom in povsod je našel za ta dela, ki jih spremlja

ZAPISKI

Zamazana slika! Na našem kongresu Kristusa Kralja je dal pariški škof Beaussard Slovincem takole častno spričevalo: »Močno sem vesel, da sem prišel v vašo lepo domovino Slovenijo, kjer imam priložnost, da spoznavam narod, ki je tako veren in tako globoko katoliški. Posebno pa občudujem tako vzorno urejeni kongres KK, pri katerem sem opazil toliko katoliške zavesti.

Slovensko ljudstvo izredno spoštuje sveto katoliško Cerkev, goji vdanost do svojih duhovnikov in zlasti škofov.

Prav tako sem pa tudi opazil, da živi tod marljivo in delaljubno ljudstvo. Iz vsega srca mu želim ves uspeh pri njegovem delu, posebno pa, da bi ohranilo vso veliko in globoko vero in živelo še naprej v trdnem zaupanju do Tistega, ki ga v teh dneh tako iskreno slavi, do Jezusa Kristusa...!»

Kdo je to častno, dragoceno sliko v teh kratkih letih tako ne-

srečno zamazal in razpraskal, če ne satanski komunizem, ki je podtalno sikal strup že takrat zlasti v mlada srca šolske mladine in dijaštva.

Kjer je bil strup vbrizgavan, tam se je začelo zadnje čase temeljito zdravljenje; tam se je jel vzgajati nov rod za prekrvaženje našega naroda.

Dolgo, predolgo so imeli nekateri naši rojaki tam na goriški strani zavezane oči in niso marali dometi, kakoj razdiralne cilje je imela in ima tista laži-fronta, ki se je odevala s pavjim perjem narodnosti in osvobodilnega dela. Zdaj se jim svita, ko strupeni komunizem nastopa že tudi tam brez krinke. Zdaj so jeli spoznavati, da je prizadevanje komunizma vprav nasprotje tega, kar je napovedoval.

Ko se je končno povsod razglasilo, kako so komunistični gozdovniki v Cerknem (trg ob meji ljubljanske in goriške škofije gori za Blegašem) po boljševiško z umorom odstranili 15 nedolžnih in veljavnih oseb, med njimi dva kaplana: Ladislava Piščanca in Jožefa Sluga, je padla zavesa. Goriški komunisti ne bodo mogli več slepiti z običajnimi lažmi. Odvrkli so odedlo pohlevnih ovac in se razgalili kot krvoločni volkovi, ki znajo divjati, klati, ropati in spravljati poštene rojake v nesrečo.

Skoraj vsi, ki so hoteli hoditi neko srednjo pot in so se mamili z mikavnimi udrihnicami o »plemenitih« namerah ondotnih gozdovnikov, sedaj že spoznavajo, da so bili varani in da je rešitev le v strnjjenih vrstah samoobrambnikov proti tatovom in uničevalcem vere, družinske sreče, narodnosti in prave svobode.

Dokazi strahotnih dejanj. Komunistični voditelji tako radi dopovedujejo, da se bore za novega človeka, za boljšo bodočnost, za svobodo, za moralo in za človeško dostojanstvo. Kakšno lice pa imajo te besede v resnici, se je dovolj izpričalo v teh letih njihovega »osvobodilnega dela«, ko so dali pobiti tisoče najboljših sinov našega naroda, ko so požgali toliko slovenskih vasi, uničili milijarde našega premoženja. Zdaj se je pa še dognalo, kako jemljejo preganjanemu in zbežganemu slovenskemu človeku poslednje, kar mu je v tej rdeči grozi še ostalo: človeško dostojanstvo.

Dne 19. febr. 1944 je list »Slov. dom« ponatiskal dva »uradna« do-

tako velik idealizem, isti odgovor, ki mu ga je dal zgoraj omenjeni predstojnik samostana.

In tedaj se je zgodilo, da je slavní raziskovalec človeške zgodovine zapisal tele besede: »Vera in posebej še vera v sveto Evharistijo sta dejansko dve peruti, ki dvigata tudi danes človeštvo iz njegovih nižin prav tako kot pred 1800 leti in mu dajeta polet v jasne višine največje samoopovedi. Če je mogoče ozdraviti človeško družbo, ji prihaja rešitev edino le od tod.« (Dr. F. Mack: Eucharistie und Menschheitserneuerung, str. 121.)

In res! Za nov družabni red, ki naj osreči človeštvo, kolikor je to mogoče na zemlji, je predvsem potrebna: dejanska medsebojna ljubezen in družabna pravičnost; kot najboljši pripomoček za ti dve zahtevi pa je ravno zakrament sv. R. Telesa.

Prava socialna in gospodarska obnova je nemogoča brez ljubezni. »Ljubezen sicer,« po besedah papeža Pija XI. »ne more nadomestiti dolžne in pregrešno odrekane pravičnosti. Toda če bo človek dosegel tudi vse, kar mu po pravici gre, bo še vedno široko področje za ljubezeň; sama pravičnost, pa se je naj še tako verno držimo, bo sicer mogla odpraviti vzroke socialnih borb, a ne bo mogla zediniti src in združiti duhov. Če pa duhovnega edinstva ni, so najboljši predpisi brez moči. Le tedaj bo mogoče v človeški družbi resnično sodelovanje vseh za skupno blaginjo, ko bodo vsi deli čutili, da so udje ene velike družine in otroci istega nebeškega Očeta, da, eno telo v Kristusu, posamezni udje pa med seboj udje, tako da če en ud trpi, trpe z njim vsi udje.«

Prav to ljubezen pa ustvarja v krščanski družbi sv. Rešnje Telo, ki nas ne združuje le najtesneje z živim Bogom, ampak naj, bi bilo tudi vez prave ljubezni do vseh vernikov. Kajti po našem krščanskem nauku tvori vse naše versko občestvo duhovno telo Kristusovo, čigar nevidna glava je Kristus sam. Kar nas nevidno veže in združuje v eno celoto, je Kristus sam. Ni torej mogoče biti združen s Kristusom in ne biti obenem združen tudi z njegovim milostnim telesom; ni mogoče, da bi kdo ljubil Kristusa, ne da bi ljubil svojega bližnjega, ki je del njegovega duhovnega telesa. — Ako torej vidite koga, da pogosto prejema sv. obhajilo, pa kljub temu zapira svoje srce za potrebe svojega bližnjega, kjer bi mogel pomagati, ali živi v sovraštvu z ljudmi, potem morete biti prepričani, da njegova pobožnost ni prava. Kajti s svojim ravnanjem zapira svoje srce najsvetejši in naj-

Maksim Gaspari: Velikonočno jagnje.

globlji želji božjega Srca, ki hoče, da bi bili vsi eno, da bi drug za drugega čutili in se žrtvovali, kakor se Kristus za nas žrtvuje.

Če pa naj ima pri socialni in gospodarski obnovi prav poseben delež ljubezen, nikakor ne smemo omalovaževati tudi ne pravičnosti. Ena prvih zahtev pravičnosti je ta, da se spoštuje v vsakem človeku človeška osebnost, človeško dostojanstvo. Glede na to smo vsi ljudje enaki, v tem ni nobene razlike med bogatimi in ubogimi, med gospodarji in posli, med vladarji in podložniki: vseh je en Gospod. Nihče nima pravice dotakniti se človeškega dostojanstva, niti ovirati ga na poti do tiste popolnosti, ki je v soglasju z večnim življenjem v nebesih. Niti človek sam se ne sme odpovedati tej pravici in zaslužniti svoje duše. Druge dolžnosti, ki jih nalaga pravičnost v človeški družbi, so: dajati delavcem pravično plačo, potreben počitek, skrbeti po delavnicah za njih varstvo, za telesno in duševno zdravje. Sramotno in nečloveško je človeka zlorabiti za dobiček in ga ceniti le po tem, kar zmorejo njegove mišice in moči. Zato je tudi dolžnost gospodarjev dajati delavcem potrebnega odmora in počitka za versko življenje in duševno izobrazbo.

Pravičnost v človeški družbi pa zopet najbolje utrjuje pri podjetniku in delavcu, pri gospodarju in poslu, pri zapovedujočih in podložnih ravno zakrament sv. R. T. — zlasti še, če ga prejemamo v svetem obhajilu. Vsako

kumenta, ki dajeta najsrmatnejši pečat s hudodelstvi že tako obremenjeni komunistični OF v Sloveniji.

Naš list ne more ponatisniti nemarnega in nizkotnega pisanja in sadističnega norčevanja, ko je komunistična komanda vabila drugo komando na popivanje z ostudnim namigavanjem na »zajamčene device« za divje, bahanalne orgije.

S posmehom in norčevanjem teptajo v rdeče blato žensko čast, in s krohoto ponizujejo dostojanstvo poštenih žena in deklet. Tega ne bodo mogli utajiti, saj je z njihovo roko »uradno« potrjeno.

Lahko si napravimo sodbó, kako je z nrvnostjo med temi podivjanimi ljudmi — če še zasluži to ime —, ali da bodo v rdeči fronti ustvarili tako usodo poštemu ženstvu, ki pride v njihove roke, to mora razburiti živce še tako mirnemu človeku. Gorje, ki ga komunistični grobokopi slovenskega naroda povzročajo z navednim mučenjem, je doseglo višek.

Ne kličemo božjega maščevanja nad te zavržene sirovine, temveč prosimo zanje ponovno razsvetljenje, da bi vsaj pravočasno spoznali svojo propast in kopo najhujših zločestosti.

Nepreračunljiva je škoda, ki jo povzroča vsaka vojna, kaj šele taka, kakršna je sedanja, ko se razbesnelo merijo vojaške sile in moči

ne le na suhem, na morju in pod gladino morja, temveč tudi in zlasti v zraku in pod nebom. Koliko dobrin se uničuje dan na dan, koliko moralnih in snovnih ruševin, koliko pokončenih človeških bitij, onesposobljenih oseb in invalidov! Kdo more prav presoditi, kaj pomeni to, če slišimo in beremo, da je po obvestilu vatikanskega poročevalskega urada od početka sedanje svetovne vojne pa do konca leta 1943 po angleških in ameriških letalskih napadih bilo razdejanih ali poškodovanih nad 13.000 cerkvá, verskih zavodov, samostanov in podobnih ustanov, in sicer v Italiji, Franciji, Nemčiji, Belgiji, Holandiji in drugih deželah. Samo v Italiji dosega število prizadetih ali poškodovanih svetišč do 4500.

Točno se take številke sedaj ne morejo ugotoviti, vendar se pa vidi, da je škoda v tem pogledu najbolj občutnejša in da se ne bo mogla zlepa popraviti.

Ne pozabimo, da bomo rešitev iz te grozne dobe in srečo miru izprosili po priprošnji nebeske Matere le s pokoro in spreobrnjenjem tudi tistih, ki še danes v svoji zakrknjenosti ne marajo priznati Gospodovega obiskanja.

Iz življenja CERKVE

Praznik očeta vseh narodov. Minilo je že pet let, odkar vlada vesoljno Cerkev papež Pij XII. Druga marca 1939 je bil izvoljen. Prebledel je, ko so mu naznanili, da je izbran za naslednika prvega papeža sv. Petra, kakor bi bil slutil, kakšno gorje ga čaka. Toda zapujoč na potrebno pomoč Kristusa Kralja, katerega na zemlji namestuje, je prevzel težko breme, ki ga nosi pogumno, zgledno, vztrajno in poln ljubezni.

Sveti oče Pij (Pius = pobožen) iz rodu Pacellijev (miroljuben) je res to, kar je izraženo v imenu. Pravičnost in ljubezen, ki jo nenehno naglaša in zahteva kot temelj za dosego trajnega miru, je geslo, ki se po njem ravna v vsem svojem apostolskem nastopu.

To naj bo povedano tudi tistim našim bratom po krvi, ki so tam ob zahodnem robu naše rodne zemlje hoteli sedanjemu svetemu očetu oponesti, kakor da se je premalo zavzemal za slovenski življenj

vredno sveto obhajilo nas namreč bolj in bolj približuje našemu nebeškemu Vzorniku. Saj je neposredni sad sv. obhajila ta, da »mi ostanemo v Kristusu in da Kristus ostane v nas«. Ta zaveza pa navaja dobre vernike, da se prizadevajo, da tudi svoje lastno življenje bolj in bolj oblikujejo po vzoru, ki ga imajo v Kristusovem življenju. Verniki, ki pogosto in vredno pristopajo k obhajilni mizi, ne delajo hudega, ampak pospešujejo, kjer morejo, le dobro. Po svojih najboljših močeh si prizadevajo, da s pravičnim življenjem utirajo pot med sovražnimi stanovi v družbi. Bogatin se živo zaveda, da je bogastvo, če ni na pravičen način pridobljeno, greh, celo vnebovpijoč greh pa je; če je pridobljeno z utrjevanjem delavskih zaslužkov. Ne more, da bi mu ne bila pred očmi pri vsaki daritvi svete maše, pri vsakem obhajilu beseda sv. Jakoba: »Glejte, glejte, plačilo, ki ste ga utrgali delavcem, vpije in njih klici so prišli do ušes Gospoda nebesnih čet.« (Jak 5, 4; Rm 17.) Prav tako pa se tudi delavec zaveda, da je vestno izpolnjevanje stanovskih dolžnosti bistvena zahteva Kristusovega nauka.

Tako pripravlja zakrament sv. R. T. spodbudo ljubezni in pravičnosti, ki sta najbolj potrebni kreposti za zgraditev novega družabnega reda. Na ta način je zakrament sv. R. T. najbolj socialen zakrament.

Vilko Fajdiga:

O praznoverskih molitvah (Konec)

Glavna zmotnost praznoverskih molitev je v tem, da predpisujejo določena dejanja (molitev naj se prepiše, polaga na določeno mesto, nosi pri sebi itd.) in tem dejanjem pripisujejo določene učinke, ki jih po svoji naravi nimajo in ne morejo imeti, razen če bi jim jih dal Bog, za kar v evangeliju in v cerkveni zgodovini ni podlage. Za praznoverje tako značilno neomajno zaupanje v učinkovitost teh dejanj je tako veliko, da je pri podobni molitvi, ki so jo našli pri nemških vojaki, napisano: »Če dvomiš, priveži molitev na psa, ustrelj vanj in ne bo ranjen.« To zaupanje v postranske okoliščine sv. Frančišek Saleški v navodilih svojim vernikom proglasi za znak praznoverja: »Praznoverje je, kadar kdo vso uspešnost svojih besedi, četudi še tako svetih, stavi v prazne in nekoristne okoliščine. Če bi na primer kdo mislil, da bo bolnik ozdravil, če kdo pred sončnim vzhodom zmoli zanj tri očenaše.« Zna-

2. apr. Sv. Frančišek Pavelski. Janez Subić. Hribec pri Skofji Loki.

čilen zgled takega zaupanja v stvari, ki ga z ničemer ne opravičujejo, je sledeči dostavek neke praznoverske molitve: »Izmolite to molitev trikrat po vrsti vsako jutro na tešče, nosite jo pri sebi in obvarovala vas bo hudega in smrtne nevarnosti ter vam podelila same zmagе.« Vsakemu pametnemu človeku je jasno, da med temi navodili in človekovo srečo ali nesrečo ni nobene vzročne zveze, saj nihče ne more dati, česar sam nima. Zato je praznoverje vedno zoper zdravo pamet in že s tega vidika nedovoljeno in grešno. Koliko bolj se pregreši človek, ki dobro ve, da ga kaj takega njegova Cerkev ni nikdar učila, ampak mu je uporabo praznoverskih molitev vedno prepovedovala. Tu sploh ne govorimo o tistih, ki računajo pri takih praznoverskih molitvah na sodelovanje hudobnega duha.

v Primorju. Ta neutemeljeni in krivični očitki hoče razpršiti tudi goriški nadškof Margotti, ki v svojem pastirskem listu obravnava nauk o pomenu papeštva in govori posebej še o skrbi in delu sedanjega sv. očeta Pija XII.

S poudarkom ponavlja zatrdilo sedanjega papeža, da ljubi iskreno tudi Slovence (goriške in druge). Ko je bil nedavno msgr. Margotti sprejet v Rimu pri sv. očetu, je dobil zagotovilo, da je papež dobro poučen o vseh tegobah in nadlogah, ki tarejo Slovence, da sočustvuje z njimi, da moli zanje in da je storil zanje v preteklih letih, kar je z ozirom na težavne okoliščine storiti mogel.

Zahvalimo se za ljubezen svetega očeta s tem, da molimo za Kristusov mir, ki je sad pravičnosti in ljubezni!

Dva kongresa v proslavo svete Evharistije (Evharistična kongresa) sta morala odpasti zaradi vojnega viharja. Za l. 1940 je bil napovedan kongres v Nici, za l. 1942 na Poljskem, letos bi moral biti na Španskem. Vse kaže, da se bo mogel sklicati, kakor je že v načrtu, šele l. 1946, ko bodo belgijski katoličani ob enem praznovali 700-letni jubilej praznika presv. Reš. Telesa, z njimi pa seveda vsa katoliška Cerkev. — Takrat pojdemo, če Bog dá, v Belgijo.

Sredi bojnega vrišča je vstal v Zagrebu krasen »Katoliški dom«, ki ga je dobila župnija sv. Blaža, brez dvoma po zaslugi in dobroti proto-notarja in opata dr. Svetozara Ritića, župnika tega okraja. Novi dom, trinadstropno palačo, so s cerkvenim blagoslovom nedavno izročili plemeniti nalogi. Dve tretjini poslopja z mnogimi dvoranami sta odločeni za versko-kulturne in prosvetne namene: za KA, za Marijine kongregacije, za karitativne organizacije, za kuhinjo in prostore v prid revežem i. dr. Z dohodki ene tretjine, ki je stanovanjska, bodo vzdrževali vso stavbo.

Odgovor gđc. Gr.: Prosili ste, naj pojdimo v »Bogoljub«, kar je treba vedeti n. pr. o bratovščini N. I. J. G. Karmelske. Pripomnimo, da smo o tem in zlasti o milostih te bratovščine precej obširno pisali v našem listu leta 1941, str. 107.

Skofu Frideriku Baragu se prav pristočno zahvaljuje za takojšnje uslišanje v dušnih in telesnih zadevah K. V.

Iz naše srede

Zopet vesel pojav. Ko smo s presenečenjem doživljali strašne in bolesterne nasledke podtalnega večletnega zastrupljanja, ki je po žilavem prizadevanju komunističnih edinic doneslo tudi med dijaške vrste v Ljubljani toliko zmede, moralne škode, notranje zbezanosti in dušne nesreče, pa zdaj z veseljem in zadovoljstvom ugotavljamo, da je po nečloveških nastopih in grozodejstvih komunističnih tolpe v našem podeželju ogromna večina srednješol. dijaštva spregledala.

Dijaki so nastopili pot, ki bo — tako se trdno nadejamo — pripeljala do pravega preporoda med narodom. O tem nas je uverila velika manifestacija v frančiškanski dvorani dne 13. febr. 1944, kjer se je zbralo 700 večinoma višješolcev, ki so ob krepkih govorih raznih zastopnikov odločno in soglasno obsodili komunistično zlo in si dali besedo, da bodo v novi dobi vse svoje mlade moči posvetili svojemu narodu in domovini, ki je toliko časa trpela in krvavela pod jarmom brezvestnega in brezbožnega komunizma.

Mladina vstaja in obsoja laž, grdobjilo, prevvaro — za vzor si je pa izvolila resnico in pravico, dobroto in ljubezen!

Raznovrstna so pota, po katerih hoče božja Previdnost privedi posamezne ljudi do zveličanja. Enemu se dnevi mirno stekajo in dogorevajo kakor sveča. Drugega se loti smrtna bolezen, ki mu po nekaj dneh krize pretrga nit življenja. Mnogo je pa trpinov, ki med hiranjem leta in leta gledajo smrti v obraz. Vse je pa od Boga, ki nas ljubi in želi rešiti za nebesa.

Tega se je zavedal in po tem tudi ravnal rajni univ. prof. v p. dr. Janez Zorè, ki je umrl 20. februarja 1944. Sredi najlepših let je moral spreči in opustiti svojo vsestransko delavnost ter sprejeti breme bolezni, ki ga je tlačila blizu 20 let. Vso to mučeniško dobo ohromelosti, ki jo je preživel z občudovano vdanostjo, je bil pokojni navezan na svoj kotiček v skromnem stanovanju, kjer je ždel, na tihem molil in daroval svoj križ za škofijo, za stanovske tovariše.

V 69. letu starosti je popolnoma dozorel za nebesa, ne da bi bil kdaj kaj tožil ali kazal kakšno ne-

Zelo naravno pa je, da si človek v hudih časih, ko sta sreča in nesreča tako negotovi in visi med življenjem in smrtjo, želi na eni strani ostati zvest svojemu Bogu, ki je edini velik, hkrati pa dobiti glede svoje usode več gotovosti, kot mu jo razkriva vera, ki mu velevala, naj svojo usodo izroča dobrim in vsemogočnim rokam Boga. V tej želji včasih želi svojo usodo vzeti v lastne roke in to pot mu olajšujejo sestavljenci ali hudobni razširjevalci praznoverskih molitev, ki bi s tem radi manjšali zaupanje v Boga in pravi vernosti vzeli zdravje. V dostavkih zato skoraj vedno najdemo obljubo velike sreče za tiste, ki bodo vse predpise natančno spolnili, in grožnje težkih kazni za tiste, ki jih ne bodo. V tem se posebno odlikujejo razne »verige«, praznoverske molitve, ki imajo to posebnost, da so predpisi za doseženje sreče in koristi še posebno strogi in povezani v celo verigo določenih dejanj, ki vežejo posameznika in cele skupščine. Pri nas je posebno znana praznoverska »Veriga svetega Antona«. V pretekli svetovni vojni je bila razširjena »veriga« v zvezi s sledečim dostavkom: »Ta molitev mi je bila poslana in mora biti razširjena po vsej fronti. Tisti, ki jo bodo prepisali, bodo obvarovani vseh nesreč. Tisti pa, ki jo bodo odklonili, jih bo zadela nesreča. Pošljite jo devetim različnim osebam, vsak dan eni. Deveti dan boste doživeli veliko veselje. Ne pretrgajte verige! Imejte zaupanje!« Uspešnost molitve ni več odvisna od lastnosti, ki jih sv. Cerkev v katekizmu določa za pravo molitev, ampak od natančne izpolnitve določil v dostavku, torej končno ne več od Boga, ampak od človeka samega. Ako deveti dan ne boš doživel nobenega veselja, je pač zato, ker nisi izpolnil predpisanih pogojev natančno. Tako reče tudi čarovnik črncu, ki mu je naložil celo vrsto predpisov v izpolnitev, da se je potem toliko laže izgovarjal, ko ni bilo nič.

Človek, ki se boji nesreče in si želi sreče, rad izpolnjuje različne zapovedi v dostavkih praznoverskih molitev, ko mu je enkrat iz katerih koli vzrokov omajana zdrava vera in zaupanje v Boga. Zato imajo često praznoverske molitve veliko srečo. Hitro se razširjajo in včasih naravnost poplavijo plasti preprostih, pa tudi izobraženih ljudi. Posebno jim je tudi všeč to, da primeroma lahko na ta način sebe obvarujejo nesreče in si pridobijo srečo. Zakon najmanjšega napora, pravi dobro L. R o u r e , je velik vzrok praznoverja med verniki. Saj v takem primeru ni treba več misliti z lastnimi možgani in se ne več truditi z lastnimi rokami, ampak vse prepustiti nekaj izgovorjenim

besedam in brezpomembnim dejanjem. Ali se ne bliža taka miselnost razpoloženju poganskih Ti-betancev, ki jim »molitveni mlinček« nadomesti celo trud izgovorjenih čarovniških besed: »Om-mani-padme-hum«, in vendar mislijo, da s tem kujejo usodo sebi, drugim in celo bogovom.

Prav to mora biti za vernega katoličana ob razmišljanju o praznoverskih molitvah najvažnejše. Saj tako početje navadno zaradi nevednosti ali površnosti grešnika ni hudo grešno, toda cela miselnost je bolj poganska kakor krščanska, bolj čarovniška kakor miselnost lepega in popolnega zaupanja v Boga in božjo Previdnost. Zato se je treba zoper praznoverske molitve in njihove dostavke boriti po želji in zapovedi Cerkve, ki hoče varovati čast božjo in človeka varovati časne in večne nesreče.

Da ne pozabimo!

Česa ne smemo pozabiti?

Tega, kar smo dne 30. maja pri spokorni procesiji na Rakovniku Mariji obljubili. Sicer to ni bila obljuba ali zaobljuba v tem pomenu, da bi se bili pod grehom k čemu zavezali. Na podobicah je bilo tiskano »slovesno izjavljamo«, da bomo to in to storili, tega in tega pa se varovali. Torej je vendar neka sveta obveza, s katero smo se zavezali nekaj storiti, nekaj pa opustiti. Častno besedo smo dali Mariji, da hočemo tako ravnati. In to častno besedo je treba držati, sicer je naša »slovesna izjava« prazno govorjenje in Marija nas ne more uslišati, da bi prosila za nas pri svojem Sinu, naj nam zaradi naših grehov prizanese.

Kaj smo pa »slovesno izjavili«?

Izmed osmero točk se glasi tretja: »Zahtevam nespodobne mode se ne bomo vdajali, ker nečemo hudo žaliti našega Gospoda.«

Kakor znano, je Marija mali Hiacinti v Fatimi jasno izrekla: »Vpeljali bodo mode, ki Gospoda močno žalijo.«

Ce nedostojna moda Gospoda »močno žali«, potem vemo, kaj imamo storiti, kaj je v tem naša sveta dolžnost.

Bliža se milejša letna doba in v tej dobi nastopi nespodobna noša: prevelika golota. Zato je zdaj čas, da se zavedamo svoje slovesne izjave pred Marijo.

potrpežljivost. Vse svoje gorje je izlival v klic: »Volja božja je trda, a sveta.« Naj se veseli v nebesih svoje zmage in naj prosi za rešitev našega naroda iz stisk in sedanjih nesreč!

Kaj jim koristi? Med zadnjimi žrtvami komunističnih hostnikov je tudi cistercijski duhovnik p. Bonaventura Herga. Kako neki opravičujejo ti brezsrčni krvniki svoja zlodejstva? Ko drugega nimajo, si pomagajo z lažnivim in obrekovalnim očitkom izdajstva. Ali je to izdajstvo, če naši dobri ljudje žive tako, kakor jih uči nauk Kristusa? Ali je to izdajstvo, če branijo in ljubijo svoj jezik, če čuvajo in branijo svoje domove, svojo zemljo? Ali je to izdajstvo, če so kot člani KA zavzeti za časni in večni blagor svojih rojakov? Ali je to izdajstvo, če so ob preganjanju in uničevanju najboljših naših ljudi v strahu pred enako usodo, ki jih je čakala, segli po samoobrambi? Ni ga menda človeka, ki bi ne uvidel, da je vsega zla pri nas kriva krvo-lčnost in krivica brezvestnega in zločinskega komunizma. Kdo je torej izdajalec slovenskega naroda?

K svojim sobratom v Ljubljani umret je prišel iz Ponikev pri Dobrempolju dne 15. februarja t. l. duhovnik Misijonske družbe Jožef Pe di č e k, štajerski rojak. Dolgo časa je bil dodeljen cerkvi svetega Jožefa pri Celju kot spovednik in pridigar. Leta 1941 je prišel prek Hrvatske nazaj v Slovenijo in je opravljal pomožno dušnopastirsko službo v Ponikvah. Isti dan, 15. februarja t. l., ko je prišel v Ljubljano, se je po odločbi Gospoda življenja in smrti po nekaj hipih srčne opešanosti preselil po plačilo. Star je bil 76 let. R. i. p.!

Mučeniški meseci. Kočevski gimnazijski katehet in profesor, dr. Peter Er ž e n, škofjeloški rojak, je po trimesečnem strašnem trpljenju, ki so mu ga povzročili kočevski dogodki, dne 5. marca t. l. umrl. Imel je prestreljene notranje organe in visel ves čas mirno prenašajoč vse bolečine in tegobe med življenjem in smrtjo. Vse skrbno prizadevanje zdravnikov ga ni moglo rešiti. Bog mu je skrajšal nadaljnje trpljenje in vseh neprijetnih posledic, ki bi ostale, četudi bi okrevale.

Pokojni profesor je bil sposoben, goreč in priljubljen dušni pastir in skrben vzgojitelj mladine. S svojim srečnim značajem je blagodejno vplival na vse strani in dosegal lepe uspehe. R. i. p.!

8. Velika sobota. P. o. tretjerednikom, če obnove svoje zaobljube ta dan, ali pa prvo nedeljo potem, če so v soboto postavno zadržani.

9. Velika noč. P. o. vsem, ki morejo dobiti odp. rimskih postajnih cerkva (glej opombe zgoraj!); 2. čl. r. v. br. v kateri koli cerkvi; 3. čl. škup. br. karm. M. b. v br. ali ž. c.; 4. čl. br. N. Lj. G. v br. o.; 5. tem, ki nosijo višnj. škup.; 6. čl. družbe kršč. družin; 7. čl. br. sv. Družine; istim kakor 4. dan. — V. o.

16. Bela nedelja. P. o. tretjerednikom, če ta dan obnove svoje zaobljube.

23. Nedelja (3. povelikonočna). Bl. Egidij Asiški. P. o. kakor 4. dan.

24. Ponedeljek. Sv. Fidel. P. o. kakor večeraj.

26. Sreda. M. b. dobr. sveta. P. o. čl. družbe sv. Petra Kl., če molijo za razš. sv. vere in po n. sv. o. — Varstvo sv. Jožefa. P. o.: 1. čl. br. kršč. družin; 2. čl. br. sv. Družine; 3. čl. škup. br. karm. M. b.

28. Petek. Sv. Lukezij. P. o. kakor 4. dan.

29. Sobota. Ustanovni dan dr. sv. Petra. Kl. P. o. kakor 26. dan.

30. Nedelja (3. povelikonočna). Zadnja v m. Bl. Benedikt Urb. P. o.: 1. tem, ki vsaj trikrat na teden skupno odmolijo rož. v.; 2. tem, kakor 4. dan.

Opombe. Odpustke rimskih postajnih cerkva morejo dobiti: 1. tretjeredniki v red. cerkvi; 2. čl. br. sv. R. T. v br. c.; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v ž. c.; 3. čl. br. sv. S. J. v br. c.; namesto obiska br. c. more spovednik naložiti kakšno drugo dobro delo; 4. čl. br. pred. S. M. v br. c.; 5. čl. r. v. br. v vsaki cerkvi, če molijo pri petih ol. tarjih; če jih ni pet, naj tiste, kolikor jih je, obiščejo tolikrat, kakor da jih je pet; 6. čl. Mar. dr. v jezuitski cerkvi; kjer te ni, v kateri koli cerkvi, če odmolijo 7 krat Oče naš in Zdrava Marija po n. sv. o.; 7. tisti, ki nosijo višnj. škup.; 8. čl. br. za duše v v. v br. ali žup. cerkvi.

Da se odpustki dobe, se poleg navedenih pogojev zahteva le še prejem sv. zakramentov in molitev po n. sv. o. Kdor vse to spolni, dobi iste odpustke, kakor če bi obiskal prave postajne cerkve v Rimu.

Kakor za vse odpustke, velja tudi tukaj (za veliki teden), da se morejo sv. zakramenti prejeti v oamlni; spoved se opravi lahko tudi že teden prej, sv. obhajilo pa na vigilijo t. j. prejšnji dan, za katerega je odpustek dovoljen.

Tistim, ki se spovedujejo vsaj na 14 dni, ali vsak dan vredno in pobožno pristopijo k sv. obhajilu, četudi zdaj pa zdaj (enkrat ali dvakrat na teden opuste), za odpustke niso dolžni posebej hoditi k spovedi (razen za odpuske svetega leta).

Predvsem se je morajo zavedati one in oni, ki obleko izdelujejo. Zavedajo naj se, da z izdelovanjem nedostojne obleke »Gospoda hudo žalijo« in si nakopavajo veliko odgovornost pred Bogom za svoje in tuje grehe, ki se jih na ta način udeležujejo. »Modni žurnali«, ki jih izdajajo judovski kapitalisti, jim ne smejo biti merodajni! Ti ne vprašajo, kaj je Bogu všeč in kaj ga žali, ampak so pripravljeni za dobiček, ki ga iz tega vlečejo, dušo prodati. Šivilje torej in krojači naj svoje naročnice in naročnike opozore, kaj dostojnost zahteva.

Zavedati se morajo naše slovesne izjave Mariji zlasti vse Marijine hčere. Hči mora biti dobri materi podobna in ne sme kaj takega ljubiti, kar mater žali. Tembolj v tem primeru, saj se v spodobni noši zrcalita dve najodličnejši čednosti Marijini: ponižnost in čistost — kakor se v nespodobni noši zrcalita dve nasprotni nečednosti: napuh in nesramežljivost; nesramežljivost je pa mati nečistosti. — Članice Marijinih družb, dekleta in žene, se morajo same dostojno nositi, pa delati tudi na to, da se nespodobna moda sploh kar najbolj odpravi. To tembolj, ker najvišja cerkvena oblast v Rimu naroča: »V pobožne ženske družbe naj se ne sprejemajo ženske, ki nosijo nedostojno obleko. Tiste, ki so že sprejete, pa se pregreše v tej stvari in se po opominu ne spametujejo, naj se odslove.«

Mater imajo še posebno dolžnost skrbeti za to, da so njih otroci spodobno oblečeni. Kakor pa zdaj deklince oblačijo, to bije v obraz vsaki dostojnosti in zdravi pameti. S tem se ubija že v nežnih letih v otrocih sramežljivost, ki je čuvarica čistosti. Ali je potem čudno, če je toliko pokvarjenih deklet, ki svojo nedolžnost prodajajo. Pa tudi dečki nosijo take hlačice, ki so dobre za kopanje, a ne za na cesto. Tudi to ni spodobno!

Vsi se moramo zavedati, kaj smo Mariji slovesno izjavili in vsak naj pripomore kolikor more, da se Bog z nespodobno modo ne bo žalil. Sicer nam je Marija zažugala, da nas bo šiba božja še tepla.

Kaj je spodobno in kaj nespodobno, o tem bi ne bilo treba pisati, ker mora vsakemu zdrava pamet in čut sramežljivosti povedati. Žal, da je ta čut mnogim res otopel, da ne vedo več, kaj zahteva dostojnost.

Ne damo se katoličani voditi v noši od brezvestnih Judov! Naša sveta dolžnost je tudi v tej reči poslušati sveto Cerkev in Marijo samo, ki sta se v tem oziru jasno izrazili!